

MAFINKA HÍRADÓ

2025. ÁPRILIS

„Nekünk is üdvösségünkre van, ha hiszünk abban, aki a halottak közül feltámasztotta Urunkat, Jézust, aki vétkeinkért halált szenvedett, és megigazulásunkért feltámadt.”

(Róm. 4, 24-25)

MAFINKA

Magyar-Finn Katolikus Egyesület

TARTALOM

2 _____
Lectori salutem

3 _____
Beszélgetés
Fábry Kornél püspök
atyával

8 _____
Arcképcsarnok:
Beszélgetés Bártfai
Sándorral

10 _____
Beszámoló a
nagyböjti lelki
délutánról

12 _____
Mit tapasztaltam meg
a szentévi búcsúban?

13 _____
Mese:
Virágvasárnap

15 _____
Húsvéti feltámadási
kert készítése

Lectori salutem

Kedves Olvasó!

Holnap virágvasárnap, kezdődik a nagyhét! A nagycsütörtöktől húsvét vigiliájáig terjedő szent három napra készülünk, arra a minden emberi elképzelést felülmúló ünnepre, melyből tudatos keresztény hitünk és életünk fakad.

Ugyanakkor minden lapszám visszatekintés is, hiszen arról is beszámolunk, hogy mi történt az elmúlt hónapban. Március közepén eljött hozzánk Fábry Kornél, a diaszpórában élő magyarság lelkipozíciójáért felelős püspökök egyike, aki egy nagyböjti lelki délután keretében a megbocsátásról tartott előadást számunkra. Az eseményről szóló beszámolót a résztvevők hitelesítették – többen megosztották velünk, milyen gondolatok, érzések ébredtek bennük a hallottak nyomán. Aki az előadás után szívesen megismerné közelebről Kornél atyát, most megteheti: olvassa el a vele készült interjút!

A nagyhét eseményeit a gyerekekhez is szeretnénk közelebb hozni: egy virágvasárnapi mesével és egy nagypénteki kézműves ötlettel járulunk hozzá, hogy az ünnepek élményé válhassanak számukra.

A nagyhét – különösen a szent három nap – minél teljesebb átéléshez az Arcképcsarnok rovat számára készült riportból kaphatunk inspirációt. Különleges interjú született: Szandra kérte fel édesapját, hogy mondja el, miért és hogyan készül a nagyböjten húsvétra és hogyan ünnepli a szent három napot.

Ünnepeljünk mi is, időt és figyelmet szánva Jézus Krisztusra! Vegyünk részt minél teljesebben a szertartásokon, olvassuk át figyelmesen a János passiót, és rendüljünk meg rajta, hogy mielőtt kiment volna az Olajfák hegyére, Jézus az utolsó vacsorán rólunk, a 2025-ös húsvétot Helsinkiben ünneplő keresztényről is megemlékezett: „De nem csak értük könyörgök, hanem azokért is, akik a szavukra hinni fognak bennem.” (Jn 17,20-22)

Áldott húsvéti ünnepeket!

(M.E.)

„Minden forrásom belőled fakad”
Beszélgetés Fábry Kornél püspök
atyával

Nagy örömünkre a márciusi mise celebrálására elfogadta meghívásunkat Fábry Kornél Esztergom-Budapest főegyházmegye segédpüspöke. Honnan ered Kornél atya hite, hivatása, honnan merít erőt és mit üzen számunkra mint a diaszpóra egyik püspöke? Mindez kiderül az interjúból.

Hogyan hívott el a Jóisten?

Katolikus családban nőttem fel, öten vagyunk testvérek, én vagyok a negyedik. Mindig is jártunk templomba, de 22 éves koromban elvégeztem a Szentlélek szemináriumot vagy más néven Élet a lélekben szemináriumot, ami alapvetően meghatározta az életemet. Megváltoztatta. Ennek gyümölcse lett, hogy elkezdtem naponta szentáldozáshoz járulni. Francia szakra jártam az Eltére akkoriban, amikor is az egyetemi lelkész, Pákozdi István atya megkért, hogy egy másik hallgatóval együtt képviseljük Magyarországot egy ifjúsági fórumon Manilában, a Fülöp Szigeteken. Ez 1995 januárjában volt. Ott kaptam a papi meghívást. Több püspökön és papon keresztül kaptam megszólítást, hogy “nem akarnék-e pap lenni”

vagy “remélem, legközelebb egy szemináriumban találkozunk”. A hazaérkezésem után is sokan kérdezték ugyanezt. Ekkor kezdtem el gondolkodni azon, hogy a legnagyobb öröm számomra, hogy Isten irgalmát elvihetem az embereknek. Papként még fel is oldozhatom őket a bűneik alól. Így aztán úgy tűnt, hogy ez az utam, és akkor kimondtam ezt az igent Istennek és akkor nagyon nagy békét kaptam. Ennek immár 30 éve.

Szeretnék visszatérni az Élet a lélekben szemináriumra. Mit tapasztaltál meg ott, ami ilyen gyökeresen megváltoztatta az életedet?

A Szentlélek szeminárium egy nyolchetes lelkigyakorlat. Hetente egyszer van találkozó, amely keretében van egy dicsőítés, tanítás és kiscsoportos beszélgetés, annak a megosztása, hogy mit éltünk át a Jóistennel. Otthon pedig napi 20-25 perc ima a Szentírással. Amilyen gyümölcscsokról beszámolhatok az életemben: hogy megújult az imaéletem, Isten igéje elkezdett szólni hozzám. Tehát valóban „nem csak kenyérral él az ember, hanem minden igével is mely Isten ajkáról való”. És az jelen időben van. A Szentírásban valóban szólni kezdett hozzám az Úr. Azután ott van egy életgyónás, amire én két héten át készültem. Öt oldalt teleírtam a bűneimmel. Jó volt át-nézni immáron felnőtt fejjel az elmúlt 22 évet, tehát hogy gyerekkoromtól kezdve miket követtem el. Egy órán keresztül gyóntam meg és fantasztikus élmény volt megkapni a feloldozást. A harmadik élmény ezzel kapcsolatban az volt, amikor olyan testvérek imádkoztak értem, akik már megtapasztalták a Szentlélek kiáradását, a lélekkeresztséget. Ők imádkoztak értem és betöltött Isten szeretete. Innentől kezdve egy kaland lett az életem; láttam sok

sok csodát és elkezdett a Szentlélek vezetni és bízom benne, hogy azóta is ő vezet. Ferenc pápa nem véletlenül mondja, hogy vigyük a Lélek keresztségét az egyházba. Ez a lélekkeresztség nem más, mint Isten személyes szeretetének a megtapasztalása, amire minden kereszténynek, minden katolikusnak szüksége van. Minden elismerésem azoké a keresztényeké, akik hétről hétre ott vannak a templomban anélkül, hogy ezt valaha is így, személyesen megtapasztalták volna. De hogyha van egy ilyen lehetőségünk, akkor érdemes élni vele! Tapasztaljuk meg Isten Szentlelkét úgy, ahogyan az apostolok megtapasztalták pünkösdkor; tele lettek örömmel, bátorsággal, és örömmel hirdették Jézus feltámadását. Ha minden katolikus keresztény így élné az életét, akkor valószínűleg már mindenki katolikus lenne az egész világon.

A Püspöki jelmondatod, "Minden forrásom belőled fakad" (Zsolt. 87, 7) is az előbb halottakat támasztja alá. Miért ezt a jelmondatot választottad?

tot választottad?

Amikor nuncius úr kérte, hogy menjek el hozzá, és közölte velem, hogy Ferenc pápa kinevezett Esztergom-Budapesti segédpüspökké, akkor derült ki számomra, hogy a jelmondatot nem a püspöki lelkigyakorlat alatt kell kitalálnom, hanem már mire kihirdetik a kinevezést, egy hétre rá ahogy a Szentatya felkért. Gondolkodtam pár napot és arra jutottam, hogy az Eucharisztikus Kongresszus, amelynek a főtitkára voltam, ezzel a mottóval lett meghirdetve: „Minden forrásom belőled fakad”, merthogy keresztény életünk csúcsa és forrása maga az Eukarisztia. Ez a jelmondat nem vesztette érvényét a kongresszus lezárulta után sem. Számomra az Eukarisztia életem középpontja. Jézus az Eucharishtiában valóban minden örömmel, békével és szeretettel a forrása. Négy-öt éven keresztül készítettük elő az Eucharisztikus Kongresszust, arra gondoltam, hogy ez nekem életmottónak is teljesen jó. Bízom benne, hogy minél többeket sikerül ehhez a forráshoz, azaz Jézushoz elvezetni.

Hogy lehet a fiatalokat ehhez a forráshoz elvezetni? Tudjuk, hogy a fiatalok missziója mindig is fontos volt számokra...

A fiatalok megszólítása az evangéliummal nem kis kihívás, hiszen sok esetben az egyház egy hatalmas hajó volt, ami lassabban navigál, lassabban veszi a kanyarokat és közben a világ elfut mellettünk. Nagyon sokat fejlődik a technika. Látjuk, ahogy tömegkommunikációban, az internetes oldalakon fantasztikus lendülettel megy előre, ugyanakkor el is sekélyesedik. Úgy gondolom, hogy a fiataloknak olyan alkalmakat kell teremteni, ahol valóban Jézussal találkozhatnak, az ő igényeiknek megfelelő színvonalon. A Forráspont pontosan egy ilyen alkalom, amikor igyekeztünk mindent beleadni. Szó szerint; energiát, pénzt nem sajnálva, hogy egy olyan katolikus közösségi élményük legyen a fiataloknak, amire azt mondják, hogy na ez katolikus és nem gagyi. A visszajelzésekből úgy tűnik, hogy ez át is ment. Nagyon sokakat megérintenek ezek az alkalmak, nem csak ott a helyszínen, hanem utólag, a felvételeket visszanezve is. A Szentségimádásokon is jó hogyha úgymond

minőségien vagyunk jelen, hiszen minden szentségimádáson Jézussal találkozunk, de ebben is fel kell venni azt a fajta ritmust, amit a fiatalok élnek. Ez alatt azt értem, hogy lehet, hogy régebben sok imát mondtunk Szentségimádás alatt, de most a fiataloknak igénye van arra, hogy együtt énekeljenek, Jézust dicsőítsék és hogy csend is legyen, ahol ők is meghallhatják Jézus szavát. Aztán az online katekézisek is nagyon fontosak. A MiseVlogot készítettem el még annak idején, amikor az Eucharisztikus Kongresszusra készültünk, amelyben néhány perces magyarázatokat adok a szentmiséről, a második évadban az egyházi év liturgiáról, a harmadikban pedig a szentségekről. Azt tapasztalom, hogy nagyon sok hitoktató használja a mai napig, mert közérthető, minőségi és bízom benne, hogy sokakhoz elérő üzenettel bírnak ezek a kis videók.

Mi indított el a MiseVlog elkezdésére?

Egy lelkipásztori tapasztalat indított. Kaposfüreden voltam plébános, ahol hét év alatt tizennégy Alfa kurzust csináltunk. Az Alfa egy tizenkét vacsorából, beszélgetésből álló sorozat nem templomba járók számára. A kurzus tartalmaz egy Szentlélek hétvégét, aminek a keretében szoktam tartani egy úgynevezett magyarázós misét. Előtte húsz percben összefoglalom, hogy miért olyan fontos számunkra, katolikusok számára a szentmise, miért a szentmisén gyűlünk össze vasárnapról vasárnapra. A szentmisében egy-egy rész előtt magyarázatot fűzök ahhoz, ami éppen következni fog, hogy jobban megértsék azok az emberek, akik amúgy nem járnak templomba, bízva abban, hogy most már lesz bátorságuk belépni egy templomba szentmisekor is, mert most már tudják, hogy mikor, mit kell tenni, mikor kell felállni, leülni, mit kell válaszolni, mit, miért csinálunk. Az egyik ilyen alfás szentmise után, a szervezők közül odajött valaki, aki azt mondta, hogy ő már legalább húsz éve jár templomba, de rengeteg újat hallott. Így a vlognak kettős célja lett: egyrészt azok számára egy tájékoztató, akik még nem léptek be egy templomba. Másrészt azok számára is sok újdonságot tartalmazhat, akik kvázi belenőttek a vallásosságba, belenőttek a szentmisére járásba. Bízom benne, hogy ők is mélyebben

fognak tudni bekapcsolódni a szentmisében miután megértik ezeket az alapokat. A rövid videók könnyen befogadhatók mindenki számára. Vannak iskolák, ahol az iskolai mise előtt vetítenek le egy-egy részt. Bízom benne, hogy ez is segíti a diákokat ahhoz, hogy közelebb kerüljenek Jézushoz.

Ferenc pápa a Szentévben meghívott minket, hogy legyünk a remény zarándokai. Hogy tudunk ma a remény zarándokai lenni?

Leginkább úgy, hogyha az evangélium szerint éljük az életünket. Ahogy régen Voda professzor úr mondta nekünk: tudjuk mi lesz, de hogy addig mi lesz, azt nem tudjuk. Nekünk ezzel a tudjuk mi lesz gondolattal kell élni az életünket, hiszen tudjuk, hogy Isten örök boldogsággal vár bennünket. Ezért itt minden földi nehézségre, földi bajra a jelszavunk az, hogy elmúlik. Időben élünk, így hál Istennek, van idő kijavítani a rosszat, de az egész életünket annak fényében kell élnünk, hogy halálukban Istennel találkozunk, aki a végtelen szeretet és nekünk őt kell követnünk életünk során. Fontos odaállni azok mellé, akik nehézségekkel küzdenek, akár hitbeli, anyagi vagy társadalmi nehézségeik vannak. A krisztusi szeretet gyakorlásával tudunk mi a remény zarándokai lenni, hogy akik nagy nehézségekkel küzdenek, akik számára úgy tűnik, hogy nincsen kilátás, azok számára is tudjunk örömhírt vinni. Jézus senkiről nem mondott le. Gondolj csak a jobb latorra, aki élete utolsó órájában, a Jézussal való találkozással menekült meg. Jézus mentette meg az életét, de ehhez kellett az ő alázata és az, hogy elismerje Jézusban a megváltóját. Mi a remény zarándokai vagyunk, akik látjuk a világ nehézségeit és ezzel együtt is reménykedünk. A keresztény ember nem pesszimista, nem optimista, mert a pesszimista nem hajlandó tudomást venni a jóról, az optimista nem hajlandó tudomást venni a rosszról. A reménykedő ember pedig látja a rosszat, de bízik abban hogy Jézus, Isten mindenből ki tudja hozni a jót. Talán így tudjuk a remény zarándok útját járni, hogyha valaki találkozik velünk, annak örömhír legyen az, hogy találkozott velünk, mert tudunk vigasztalást adni neki.

Ahhoz, hogy az evangélium szerint éljük az

életünket, hozzá tartozik az arany szabály is: „Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük!” A nagyböjti lelkigyakorlaton a megbocsátásról tartott előadást és tanúságtételt. A böjti időben (de egyébként is) ez egy nagyon fontos és aktuális téma. Mi segít nekünk a megbocsátás elkezdésében illetve hogyan tudunk másokat felkarolni/segíteni ebben a folyamatban?

A megbocsátással kapcsolatban egy alapkönyvünk van, ez pedig a Szentírás, azon belül is Jézus tanítása. Nagyon tisztán tanít arról, hogy meg kell tudnunk bocsátani egymásnak. Enélkül nem tudunk továbblépni és mivel ő maga az Isten fia, ezért hihetünk neki, hogy a megbocsátás alapvetően fontos. Ugyanakkor vannak könyvek, amik segíthetnek. Egyik ilyen könyv a Méregző szülők Susan Forwardtól. A könyv második felében találunk olyan leírásokat, tapasztalatokat, amik segítenek abban, hogy hogyan bocsássunk meg és hogyan gyógyuljunk meg korábban kapott sebektől. Ezzel együtt a legjobb, ha a saját példánkkal tudunk másokat segíteni. Hogyha mi túl tudunk jutni a nehézségeken, meg tudunk bocsátani, hogyha átlátjuk, hogy minek, mi volt az értelme és hogyha az irgalmasság felülírja az igazságosságot a szívünkben, akkor győztünk. Hiszem azt, hogy ezzel építjük Isten országát. Minden haragtartás, bosszú, széthúzás csak a másik oldalnak a malmára hajtja a vizet. Nem könnyű a megbocsátás, ahogy a lelkigyakorlaton is szó volt róla. Ez egy folyamat, aminek a vége az, hogy kimondom: megbocsájtok.

A nagyböjt végén járunk. Hogy készülünk a nagyhéten Húsvét ünnepére?

A nagyhét a nagyböjt utolsó szakasza és a szent három nap pedig az egész keresztény életünknek a csúcsa, a legfőbb ünnepünk. Ezért érdemes nem annyira a takarításra, a beszerzésre koncentrálni, hanem arra hogy mi is történt kétezer évvel ezelőtt, hogy Jézus végtelen szeretetében életét adta értünk. Ha még nem végeztük el a húsvéti szentgyónásunkat, akkor érdemes legalább az utolsó héten megtenni. Bár rendelkezésünkre áll egészen a pünkösdig tartó húsvéti idő hogy elvégezzük a szent gyónásunk, de jó tiszta

lélekkel ünnepelni Jézus halálát és feltámadását. A legjobb, hogyha mind a szent három napon el tudunk menni szertartásra, hiszen nagycsütörtökön a papság és az eucharisztia alapításának az ünnepe van, nagypénteken Jézus szenvedését ünnepeljük, nagyszombat éjjel pedig már a feltámadást ünnepeljük. Ezzel együtt nemcsak Jézus feltámadását, hanem a mi feltámadásunkat is, hiszen Jézus ezért halt meg és támadt fel, értünk. Egy új perspektívát mutat számunkra, a legnagyobb örömet, hogy a halállal nem ér véget az élet. Maga a húsvéti liturgia is egy háromnapos sorozat, A szertartások nagycsütörtök este kezdődnek egy keresztvetéssel. Aznap a mise nem ér véget a mise végén lévő áldással. Másnap, nagypénteken teljes csendben kezdődik a szertartás és a legközelebbi áldást csak húsvét szombatján, a vigilia szentmisén, éjfél szentmisén kapjuk. Ez is mutatja, hogy nagycsütörtök, nagypéntek és nagyszombat az tulajdonképpen egy egész nagy liturgia. Ezért érdemes részt venni rajta a maga teljességében.

Érdemes kicsit elcsendesedni, talán kevesebbet tenni-venni az interneten, kevesebbet időzni a képernyő előtt. Inkább a Szentírást és lelki olvasmányt olvasva, imádkozva töltjük ezt az utolsó néhány napot húsvét előtt. Kívánom, hogy húsvétkor éljük át húsvét szent titkát, hogy azzal a reménnyel élhessük az életünket, hogy Jézus érted is, értem is meghalt és feltámadt! Vele együtt nekünk is örök életünk van.

Interjúnk végéhez közeledve szeretnénk megtudni, mit jelent püspökként a diaszpórárt ápolni? Milyen plusz feladatokat hozott ez az életedbe? Milyen élményekkel lettél ezáltal gazdagabb?

A diaszpóra egyik püspöke vagyok, hiszen Mohos Gábor püspök lett megbízva a határon túli magyarok lelkipásztori ellátásával a Kárpát-medencén túl. Ő azonban úgy vállalta el annak idején ezt a feladatot, hogyha segítek neki. Miután püspökké szenteltek, felosztottuk egymás között a területeket és ő alapvetően

en Európával foglalkozik, én a tengerentúli területekkel, de természetesen Európán belül is segítek, ha kell. Plusz feladatként azzal jár, hogy igyekezzünk összefogni a diaszpórában dolgozó atyákat, havonta egy-egy online beszélgetésünk van velük. Ezen kívül, ahol szükség van bérmlásra vagy lelkipásztori látogatásra, azokat igyekezzünk időben megszervezni és ezeket a látogatásokat végre is hajtani. Többször mentem misézni Európába vagy éppen Amerikába, vagy lelkigyakorlatot tartani kinti magyar közösségeknek. Azt tapasztalom, hogy nagy segítség a diaszpóra számára, hogyha az anyaország részéről látják azt, hogy számítanak, hogy fontosak számunkra, hogy hozzánk tartoznak. Mi pedig abban próbálunk segíteni, hogy a vallásukat anyanyelven tudják megélni és így a magyarsághoz is kötődjenek. Örömmel tapasztaltam azt, hogy mindig szívesen látnak, örülnek annak amikor az anyaországból érkezik hozzájuk lelkipásztor. Nem kis kihívás számunkra, hogy mindenütt próbáljuk a lelkipásztori ellátásukat megoldani azzal együtt is, hogy nagyon nagy mértékben csökken a papok száma itt, az anyaországban is.

Végezetül, mit üzensz kis közösségünknek?

Kis közösségeknek szeretném megköszönni, hogy örömmel fogadtatok. Köszönöm, hogy ilyen sokan eljöttek a lelki napra, tartsanak ki! Még egy fontos dolog, hogy a vallás nem magánügy, tehát ne csak azt nézzük, hogy nekem jó-e az hogy elmegyek a közösségi alkalmakra, hanem a többiek is számítanak rám. Úgy induljak el, hogy ha én nem vagyok ott, akkor eggyel kevesebb helyet foglalnak el, egy hely üresen marad. Mindenki, aki bele tud adni a közösségi életbe, azt tegye is bele, mert így tudjuk megőrizni a katolikus hitünket, magyarságunkat és kultúránkat. Legyünk mindig hálásak azok felé, akik szervezik a közösségi életet és hálánkat nem csak a köszönettel tudjuk kifejezni, hanem azzal, hogy ott vagyunk, aktívan részt veszünk. Én köszönöm szépen mindenkinek, aki bármit is beletett a legutóbbi lelki nap szervezésébe, egy kicsi szolgálatot is vállalt! És köszönöm mindenkinek, aki ezek után fog még bekapcsolódni a magyarok közösségébe azért, hogy aktívan részt vegyen, aktívan szolgálja az ottani közösséget, hogy a magyarságunkat ott is meg tudjuk őrizni. (B.A.)

A dicséret áldozatát vidd az Úr elé (50. Zsoltárok 14 a)

Rendhagyó portréval jelentkezünk: Ezúttal olyan valakit mutatunk be, aki személyes példájával hatalmas hatást gyakorolt közösségünk meghatározó tagjaira. Abban, hogy Szendrőben olyan erősen él az anyanyelvű szentmise iránti vágy, hogy fáradhatatlanul és eredményesen dolgozik érte, biztosan szerepe van annak is, hogy évtizedeken át látta, hogyan éli meg a hitét édesapja, Sanyi bácsi - különösen a nagy ünnepek alkalmával. Bártfai Sándor vall arról, hogyan készül a húsvétra.

Hogy készülsz a nagyhétre?

A nagyhétre úgy készülök, hogy előtte meggyónok. Fontosnak tartom, hogy lerakjam a bűneimet és kegyelmi állapotban legyek. Erre törekszem és arra, hogy ezt a kegyelmi állapotot megtartsam. A nagyhéten, sőt a böjti időben is nagyon sokat imádkozom és a Bibliából olvasok. A reggeli és esti ima a megszokottnál hosszabb ilyenkor. Az imák mellett Isten dicséretét tartom fontosnak. Úgy érzem, hogy dicsőítő, dicsérő áldozatot mondok.

Ezt hogy érted, megmagyaráznád?

Az emberiség történetében mindig volt áldozat. Az ókorban a zsidó vallás kialakulása előtt emberáldozatok voltak. Ennek a maradványai a zsidóknál is érezhető: Ábrahám feláldozná Izsákot Isten kérésére, aki azt kéri, hogy áldozd föl, akit legjobban szeretsz. Természetesen Isten nem akarta ezt, csak próbára tette Ábrahámot. Isten akkor elmondta, hogy nekem nem az áldozat kell, hiszen az enyém az egész világ, hanem irgalmat akarok és a szív tisztaságát. Később az áldozatok ital- és ételáldozattá váltak, ezt Mózes könyve részletezi. A zsidóknál a főpap egy évben egy áldozatot mutatott be a népért, de önmagáért is kellett áldozatot bemutatni, mert bűnös volt. A főpap kérte Istennek a bocsánatát először magára, utána a népre. Ezek véres áldozatok voltak, az állat vérének a néphez hintették. Isten nem akarta ezt, ő a békét és a szív jóságát szereti. A legszebb áldozat azonban, hogy Krisztus feláldozta magát egyszer s mindenkorra. Egy örök áldozat, dicsőítő áldozat. Isten tőlünk azt kívánja, hogy a dicséret áldozatát adjuk. Én a dicsőítő áldozatot úgy tartom, hogy nagyon sok zsoltárt kívülről megtanultam, mert itt minden hátsó gondolat nélkül, kérés nélkül a végtelen Istent dicsérem. Azt az Istent, akit a természet minden megmozdulása dicsér; az égbolton a csillagok, a nap, a hold, a folyók, a mennydörgés és minden Őt dicséri. És ennél szebb nincs. Nagyon sok zsoltárt olvasok, és a Biblia különböző részeit. Részen kötött imákat, részben szívből jövő imákat mondok. Egy szerencsém van, hogy én szeretek imádkozni, szeretek Istenhez fordulni. Az imádkozás és a böjtölés ad szárnyakat tulajdonképpen a bűnbánatnak. A böjtölés, imádkozás és az alamizsnázkodás fontos ebben az időszakban. Egyrészt berakja az ember a pénzt a perselybe a templomban és beszáll az adakozásba. Nálunk a templomban terményeket, lisztet, olajat, tartós élelmiszert gyűjtenek. Mi is szívesen részt veszünk az adakozásban, összeállítottunk egy kért csomagot.

Hogy ünnepled meg a nagyhétt?

A lelki felkészülés mellett olvasok régi könyveket, amiben például benne van a nagyhétfő és a nagykedd is, ami a Júdás árulásával kapcsolatos. A hétfői evangéliumban olvasunk Mária Magdolna szeretetéről,

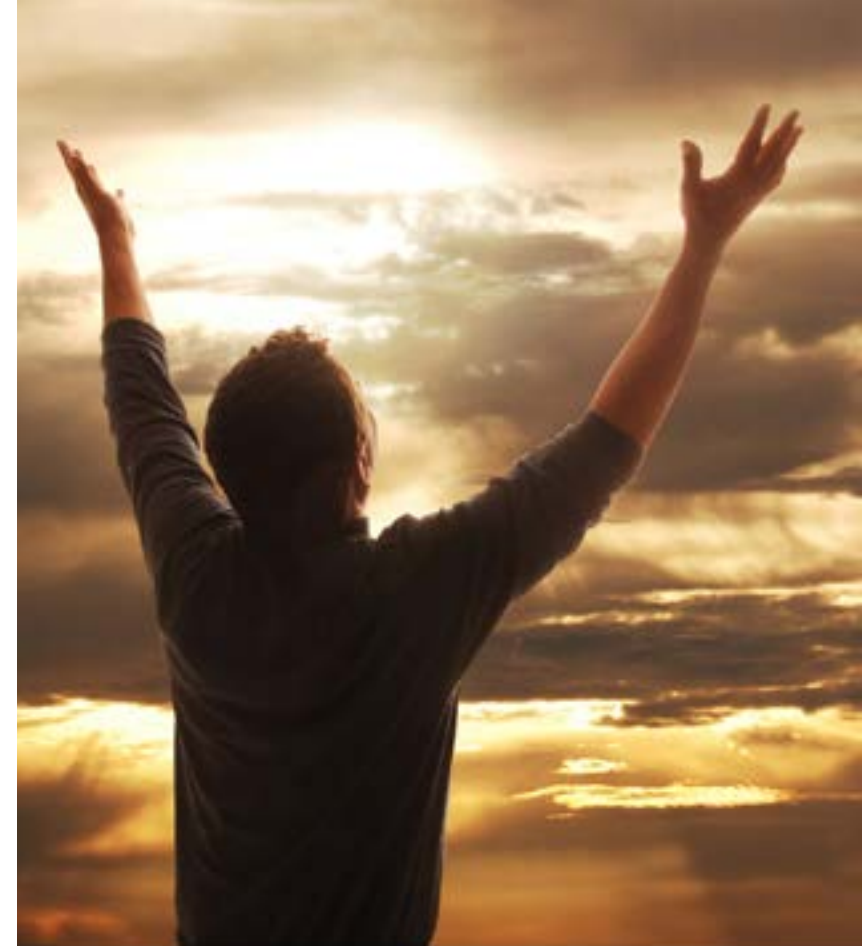
aki drága nárduszolajjal keni meg Jézus lábát, aztán hajával törli meg. Júdás kifejezi nemtetszését és inkább eladná az olajat, hogy aztán az adomány az ő kezelése alá kerüljön. A keddi evangélium az utolsó vacsora jelenetét vetíti elénk, ahol Jézus előre jelzi tanítványai hűtlenségét, hogy megtagadják és Júdás árulását. Nagyszerdán fiatalabb koromban elmentem a budapesti bencésekhez. Ott Jeremiás siralmait adják elő.

Aztán kezdetét veszi a szent három nap...

Nagycsütörtök délelőtt részt vettem a Szent István-bazilikában a Krizmaszentelési misén, a keresztelezők és betegek olajszentelésén és a bérmláshoz használatos krizmaszentelésen. A misén az egyházmegyei papság vesz részt, ilyenkor megújítják a szenteléskor tett ígéretüket. A hívek pedig imádkoznak a papságért. Nagycsütörtök egy nagyon gyönyörű ünnepnap, az oltáriszentség és a papság alapítása, az egyház megszületésének napja. Az utolsó vacsorára emlékezünk minden szinten, számomra felemelő a lábmosás szertartása. Jézus mindenki szolgája lett és azt kéri tőlünk, hogy mi is szolgáljunk másokat. Amikor erre a misére elmegyek nagyon-nagyon boldog vagyok. A mise végén van az oltárfosztás és aznap a megáldott ostya egy részét elteszik a tabernákulumba másnapra.

Nagypéntek az nagyon szomorú nap számomra. Először a Keresztúton szoktunk részt venni. A keresztutak gyönyörűek az egész böjt alatt, de a csúcs tulajdonképpen nagypénteken van. Jézus meghalt értünk a kereszten. A szertartás ezen a napon is gyönyörű, Jézus halálának a napján a János passiót olvassák fel. A keresztáldozat, a kereszt tisztelete és hódolata nagyon szép hagyomány, mindig szeretettel hódoltam Jézusnak. A csonka misén az előző napon megáldott ostyát adják a híveknek. Ezen a napon nincs átváltoztatás. A csonka mise után a szent sírnál szoktam imádkozni és maradok a virrasztáson. A „sötét zsolozsma” imádkozásakor az oltárra helyezett gyertyatartóban minden gyertyát meggyújtanak, a zsoltárok imádkozása után eloltanak egy-egy gyertyát. A végén csak a középső marad meg, ami a magára hagyott Jézust jelképezi.

Nagyszombat a csenddé, még a szent sírnál időzünk és elmélkedünk Jézus kereszthalálán. Régen csak a feltámadási körmenet után lehetett enni. Így nagyszombaton a böjt hosszú volt, a feltámadási mise végéig tartott. Nagyszombat este a Húsvéti Vigilián a tűzszentelés csodálatos. A gyertyák meggyújtása emlékeztet, hogy Isten, a világ világossága, megérkezett. Krisztus feltámadásával a remény, a fény megszületett, ő legyőzte a halált, a sötétséget. Olyan szép az, amikor a liturgia a sötétben kezdődik, majd a fény szétárad a templomban és a szívünkben is. Az Igeliturgia nagyon szép, az üdvösségtörténet nagy eseményeit mutatja be. Az orgona is megszólal; énekeljük a glóriát és Istent dicsőítjük. Majd a keresztség szentségét szolgáltatók ki a felnőtt korukban megtérteknek, ekkor van a keresztség szentelése is. Ilyenkor a hívek is megújítják keresztségi fogadalmukat, ellene mondunk a sátánnak és megvalljuk hitünket. A mise végén a dicsőítés csúcsa a Húsvéti körmenet, hirdetjük a világnak a feltámadás örömét. Az Oltáriszentséget visszük körbe, ki az utcára, a templom körül és énekelünk, tehát megvalljuk, hogy Krisztust feltámadt. Mindenki boldog. (B.A.)

Beszámoló a Fábry Kornél püspökkel töltött nagyböjti lelki délutánról

A magyar misét követő kávéházak alkalmával rendszeresen, többektől elhangzik, hogy jó lenne többször találkozni. Mert jó Istennel és Isten jelenlétében együtt lenni. Annak, hogy rendszeresen gyakrabban találkozunk, az élet realitásai (hívhatjuk ezeket akár állapotbeli kötelességeknek is) határokat szabnak. De húsvétra készülve megvalósulhatott egy magyar nyelvű lelki délután, ami valamennyiünk számára nagy öröm volt. Köszö-

net érte Szandraéknak, akik – a tőlük megszokott módon – mindent körültekintően megszerveztek, Fábry Kornél püspöknek a remek előadásért, az önkénteseknek az ebédért és a gyerekfelügyelésért, és a nagyszámú, nyitott szívvel jelenlévő hallgatóságnak! Külön öröm volt, hogy jópár új ember is eljött a lelki délutánra, bizonyítva, hogy templomaink falain kívül is sok az igazságot és a lelki gyógyulást kereső ember.

A programot nagyböjti lelkigyakorlatként hirdették a szervezők, hogy miről beszél majd a püspök, mindannyian kíváncsian vártuk. Az általa választott téma – sokak számára váratlanul – a megbocsátás volt. A témaválasztást azzal indokolta, hogy a keresztény húsvét lényege, hogy Jézus kereszthalálával Isten kien-gesztelődött velünk. Márpedig ha ezt komolyan vesszük, mélységeiben átéljük, akkor ennek logikus következménye, hogy mi is kien-gesztelődünk egymással: Jézust és a Mennyei Atyát utánozva megbocsátást ajándékozva az ellenünk vétkezőknek. Ez gyakran nem könnyű, ezért az, hogy szívünket, lelkünket előkészítsük a megbocsátásra, komoly nagyböjti gyakorlat lehet.

Hogy a megbocsátására nemcsak a vétkezőnek, hanem a vétek elszenvetőjének is szüksége van, azt a bűn romboló hatásának bemutatásával éreztette az előadó: ahogy az általunk elkövetett, mélyen szunnyadó bűn is képes megbetegíteni, úgy megbetegíthet az is, amikor az ellenünk elkövetett bűnt nem vagyunk képesek megbocsátani. A megbocsátás meghatározásakor a püspök kitért rá, hogy a megbocsátás nem azonos a kibéküléssel, hiszen az előbbi akár egyoldalú is lehet. Ez valójában hatalmas lehetőség, hiszen így mi rendelkezhetünk saját haragunk, érzéseink felett, vagyis nem kell egészen addig küzdenünk a haragunkkal, míg a másik bocsánatot nem kér tőlünk.

Hogy a megbocsátás képessége valóságos ajándék a súlyos sebeket, sérelmeket hordozók számára, arról Kornél atya tapasztalatból beszélt: segítőként ő is részt vesz az elhagyottak, az elváltak, a gyermeküket/gyermeküket egyedül nevelő szülők lelki támogatására szervezett lelkigyakorlatokon. Már 900 ember vett részt ezeken a lelkigyakorlatokon, ahol a megbocsátás kiemelt téma. Itt hangzott el a szállóigévé lett mondat arról, hogy hogyan kell a mély csalódás, a cserbenhagyás után újrakezdeni: „Feláll, koronát igazít, és megy tovább”. Elképesztően frappáns megfogalmazása ez annak, hogy az örök és örökké szerető Isten gyermekeként olyan komoly a méltóságunk, hogy azt az emberi szemmel mért legnagyobb méltánytalanságok sem kezdenek ki!

A megbocsátással kapcsolatos kihívásokról beszélve az előadó kitért arra is, hogy van, hogy saját magunknak nem vagyunk képesek megbocsátani. Ennek szerinte a gőg a forrása, hiszen ilyenkor az ördög, vagyis a vádló (Jel 12,10) szemével nézünk magunkra ahelyett, hogy elfogadnánk Isten irgalmát és feltétel nélküli szeretetét. Isten irgalmának megtapasztalása nagyon fontos, Kornél atya szerint nem véletlen, hogy Péter személyében éppen az az apostol lett az egyház feje, aki a legmélyebben megtapasztalta Isten irgalmát.

A téma súlyos volta ellenére, az előadó remek humorának köszönhetően, sokat nevtünk. Ez nemhogy

kikezdte volna az előadás komolyságát, hanem inkább segítette a lényeges gondolatok befogadását: kimondottan hasznos volt oldani a nehéz gondolatok generálta érzelmi feszültséget. Hogy az előadás megérintette az embereket, azt a nagy számú hozzászólásból is láthattuk, aztán többen is részletes visszajelzést adtak arról, hogy mi ejtette őket gondolkodóba, mi érintette meg őket. (M.E.)

A résztvevők visszajelzései

„A lelkinapon sokan gyűltünk össze, hogy a püspök atya segítségével készülhessünk a húsvétra. Számomra a húsvét mindig is egy csodálatos ünnep volt, ezért nagyon örültem a lehetőségnek, hogy segítséget kaphatok a felkészülésre. A lelkinap témája a megbocsátás volt. Elsőre számomra könnyűnek hangzott, hiszen nem vagyok haragtartó, úgy gondoltam, ez nem lehet akadálya annak, hogy a húsvétot megfelelően megünnepeljem. De ahogyan elmélyültünk a mélységeiben, rájöttem, hogy bizony nekem is van ezzel tennivalóm bőven. A legkisebb, hétköznapi gondolt, egészen kicsiny sérülésektől a lelkemben mélyen elásott, családi, gyerekkori sérelmekig. Megmaradt a fejemben a mondat: a megbocsátás egy jog, ehhez csak én kellek. Különválasztom a cselekedetet az embertől és megbocsátok az embernek. Örülök, hogy részt vehettem, és köszönöm a szervezést!”

„Nagyon jó volt! A megbocsátás fontos téma számomra. Jó volt hallani, hogy milyen fázisokon megy keresztül az ember, amíg eljut a megbocsátásig, hogy természetes, hogy mindez időbe telik, hogy ez egy folyamat, amit nem lehet siettetni. Fontos volt számomra az is, hogy elhangzott: a harag, az indulat elmúlik, de a seb, az emlék megmarad. Szoktam imádkozni érte, hogy a családtagjaim között is megtörténjen a megbocsátás.”

„Nem tudtam, mire számítsak. Nem tudtam, hogy ez a téma engem ilyen mélyen érint. Beláttam, hogy micsoda megkönnyebbülés elengedni a dolgokat, és hogy micsoda terheket cipelek. Aztán nagyon mélyen átéltem, hogy a gyónásban valóban megszabadulok a bűneimtől, úgy, ahogy magamban imádkozva nem tudok. Arra is rádöbbsentem, hogy mennyire kell a rendszeres mise, a rendszeres gyónás. Hiszen olyan gyöngye az emberi természet: ha nem lenne a magyar mise, ha nem tudnám, hogy előtte van lehetőségem magyarul gyónni, akkor aligha vetnék számot azzal, hogy hogyan is élek.”

„Hogy a téma a megbocsátás volt, valamennyire váratlan volt. Érdekes volt, elgondolkodtató, az előadó új szempontokat hozott. Számomra például eddig alapvetés volt, hogy a megbocsátáshoz bocsánatot kell kérni, de az előadó elmondta, hogy a bocsánatkérés nem mindig elvárható. A bocsánatkérésnek lehet akár kulturális vagy generációs akadálya is: a szüleink nemzedéke például nem szokott bocsánatot kérni a gyerekeitől. Jó volt, ahogy az előadó rendszerezte az ismerteket, pl. hogy ki mindenkinek kell megbocsátani. Arra számítottam, hogy kicsoportos beszélgetés lesz, de ez a formátum, az előadás, hatékonyabb volt, több ismeretet lehetett így átadni, mintha egymással beszélgettünk volna.”

„Nagyon jólesett ezt a délutánt Istenre szánni! Megint erősített a többiek hite, őszinte igazságkeresése. Sok érdekes gondolat elhangzott, például, hogy a heves felindultságunknak érdemes a mélyére nézni. Elgondolkodtam, hogy melyik fajta kritika bánt engem – és hogy miért. Egészen messzire jutottam... van bőven tennivalóm. De megmaradt az alázat definíciója is, ami pedig nem kapcsolódott szervesen az előadáshoz: a valósággal való összhang. Kornél atya példákat is hozott – tetszett, hogy világossá tette: a szerénykedés, az alszerénység nem az. Várom a következő lelki délutánt!”

Mit tapasztaltam meg a szentévi búcsúban?

Milyen jó, hogy a szentévben Raimo püspök atya rendelkezése szerint teljes búcsú kapható minden finnországi katolikus templomban.

Ahogy Szent II. János Pál pápa a 2000. évi jubileum előkészítésére írt Tertio millennio adveniente apostoli levelében megfogalmazta, a szentév:

„A bűnbocsánat és a bűnökért járó büntetés elengedésének az éve, a perlekedők közötti kiengesztelődés, a sokféle megtérés, a gyónás és a vezeklés éve.”

A szentév nemcsak a bűnbocsánat lehetőségét kínálja, hanem a bűn által okozott sebek gyógyulását is. Ezek a kegyelmi ajándékok mindenki számára elérhetők, ha a szent kaput átlépve megnyitjuk szívünket Isten végtelen szeretete előtt.

A búcsú „a már megbocsátott bűnök után visszamaradt ideig tartó büntetések elengedése.” A szentgyónás során bűneink Isten irgalmából bocsánatot nyernek, ám a bűnök nyomai sajnos megmaradnak bennünk, és ezek a sebek csak lassan gyógyulnak. A búcsú éppen ebben a gyógyulási folyamatban segít, amelyben az élő Egyház kegyelmi közössége támogat minket. A búcsú elnyeréséhez őszinte bűnbánattal, szentgyónással és szentáldozással kell felkészülni, valamint imádkozni a pápa szándékaira. A búcsút felajánlhatjuk önmagunkért vagy a tisztítóútzben szenvedő lelkekért.

Lehet, hogy van, aki kételkedik a búcsú intézményében, de jómagam megtapasztaltam ennek a működését, ezt szeretném megosztani veletek. A Szentév kezdetén úgy döntöttem, hogy minél többször szeretnék élni a búcsú ajándékával és felajánlani a misét meghalt hozzátartozóimért és saját magamért is. Komolyan vettem, hogy elmenjek gyónni és kegyelmi állapotban vegyek részt a szentmisén, hogy az engesztelődés megtörténhessen. Elimádkoztam a szükséges imákat és részt vettem pl. Szentségimádáson is. Az egyik ilyen alkalmat önmagamért ajánlottam fel. Éjjel álmomban felébredtem arra, hogy Isten megmutatta, hogyan bántottam meg valamiben a szeretteimet, ezáltal milyen sebet okoztam nekik és önmagamnak. Isten megmutatta, hogy lehet kiengesztelődni a bocsánatkérés és megbocsájtás által, hogy tudunk gyógyulni a bűn hatásából, a sebből. Isten segített, hogy megnyissam szívem eme csücskét is a végtelen szeretete felé.

A szentév hatalmas lehetőség a lelki és testi gyógyulásra. Megtapasztaltam, hogy Isten mindig belép oda, ahová beengedjük. Jézus ma is megbocsátja bűneinket – még azokat is, amelyekre már nem emlékszünk –, és ezáltal gyógyítja sebeinket, amelyek egyébként csak lassan regenerálódnának.

Higgyünk a jubileumi év ígéreteiben! Éljük a búcsú lehetőségével!

(B.A.)

Virágvasárnap

A gyerekek már nagyon várták a Virágvasárnapot. A böjt hosszú volt és mindenki a maga módján böjtölt és mondott le valamiről. Borika a zsebpénzét gyűjtötte, hogy aztán odaadhassa a Karitászt gyűjtésére. Márk nem evett csokit, Blanka pedig igyekezett elpakolni a játékait a nappaliból.

A böjti időben folyton azt kérdezték:

- Mikor jön el Jézus bevonulásának a napja?
 - Mama, idén is fogunk az utcán sétálni és Hozsánát énekelni?
 - Kapunk palmaágakat is?
 - Tudjátok, mit teszünk a jövő heti Bibliaórán?
- Eloolvassuk és eljártunk Jézus bevonulását Jeruzsálembe! – mondta mama.
- Juj, az nagyon jó lesz!

Az elkövetkező hét keddi estéjén a Lelkes foglalkozások keretében mama felolvasta a Bibliából az ide illő részt:

„Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, Bétfagéhez és Betániához, az Olajfák hegyénél, elküldött tanítványai közül kettőt, és így szólt hozzájuk: „Menjetek az előttek levő faluba, és mindjárt, amint beértek, találtok egy szamárcsikót megkötve, amelyen még nem ült soha senki: oldjátok el, és hozzátok ide. Ha pedig valaki megkérdézi tőletek: Miért teszitek ezt? - mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rá, de azonnal vissza is küldi.” El is mentek, meg is találták a szamárcsikót az ajtó elé kötve kinn az utcán, és eloldották. Az ott állógálók közül néhányan megkérdézték tőlük: „Miért teszitek ezt, miért oldjátok el a szamárcsikót?” Ők pedig úgy válaszoltak, ahogyan Jézus mondta; és akkor elengedték őket. Elvitték tehát Jézushoz a szamárcsikót, ráterítették felsőruháikat, ő pedig felült rá. Sokan felsőruhájukat terítették az útra, mások a mezőn vágott lombos ágakat; akik pedig előtte és utána mentek, ezt kiáltották: „Hozsánna! Áldott, aki jön az Úrnak nevében! Áldott a mi atyánknak, Dávidnak eljövendő országa! Hozsánna a magasságban!”

Jézus ekkor bement Jeruzsálemben a templomba; mikor pedig már mindent megnézett, és mivel már későre járt az idő, kiment Betániába a tizenkettővel.” (Márk 11, 1-11)

A történet meghallgatása után a gyerekek azonnal kérdéseket tettek fel:

- Jézus miért számárháton lovagolt? – kérdezte Maja.
- Ez aztán jó kérdés. Egyrészt azért, mert Zakariás proféciáját teljesítette be, ezzel megmutatva hogy ő a Messiás, akiről az ige szólt. Másrészt a szamár az alázat, a szelídség és a béke szimbóluma volt. Jézus így megmutatta, hogy az ő királysága nem erőszakra, hanem szeretetre, szolgálatra és áldozatra épül.
- Na, de mégis szebb lett volna lóháton érkezni, nem? – kérdezte Zoli.
- A ló a háború jelképe volt akkoriban. Jézus nem háborúzni jött, ő az emberek szívéhez szólt szelíden. Szamárháton való érkezésével az egyszerű embereket szólította meg, és azt üzenté, hogy Isten országa mindenkié.
- Az enyém is? – kérdezte Blanka.
- Igen, mindnyájunké.
- Miért vették le az emberek a ruhájukat és tették az útra? – kérdezte Misi.
- Tudjátok, akkoriban kevés ruhájuk volt az embereknek, de Jézust olyan nagyra becsülték, hogy levették ingüket, és azt is leterítették, ezzel jelezvén, hogy az ősi hagyományok szerinti királyi fogadtásban részesítik Jézust.
- De palmaágakat is tettek az útra. Alig várom már, hogy vasárnap palmaágat lóbálják a kezemben – jelentette ki Márk.
- Így igaz. Mielőtt eljártunk a jelenetet, készítsünk palmaágakat zöld kartonból, hogy azokkal is üdvözölhessük Jézust és a lába elé teríthessük hódoltságunk jeléül.

A gyerekek lelkesen kezdtek neki a palmaágak készítéséhez. Hosszú leveleket rajzoltak a kartonra, majd szépen bevágták őket, sőt szarát is ragasz-

tottak rá. Miután mindenki kész lett, izgatottan várták a szerepjátékot.

- Most kiosztjuk a szerepeket. Ki szeretne Jézus lenni?

- Én, én! – hangzott innen, onnan.

- Én a kis csacsi szeretnék lenni – mondta Borika.

- Felváltva játszuk a szerepeket, így mindenki eljátszhatja majd a számára kedves szereplőt! Most pedig hozzuk be a pulóvereket, kendőket, hogy azokat is leteríthessük Jézus elé!

A gyerekek boldogan szaladtak a ruhatárhoz és hozták a szebbnél szebb kis ruháskáikat. Mint minden alkalommal, most is nagy örömmel játszották el a történetet és teli torokból énekeltek a

Hozsanna Dávid fiának kezdetű éneket. A pálmaágak pedig segítségül szolgáltak a tanultak elmeséléséhez.

Elérkezett a várva várt Virágvasárnap. Bori, Márk, Blanka a templom lépcsőin rohantak le a Szent Henrik katedrális terére, ahol osztozották a pálmaágakat. A kis emberek természetesen nagy ágakat kértek és kaptak. A püspök, miután felolvasta az aznapi evangéliumot, megáldotta a pálmaágakat. Ezután a díszes ünneplő sereg elindult a körmenetre, hogy hirdessék Jézus ünnepélyes bevonulását. Az énekesek mellett, trombitás is akadt, a hívek pedig örömmel eltelt szívvel zengték:

Hozsanna! Áldott, aki az Úr nevében jön!
(Alexa)

Húsvéti Feltámadási Kert elkészítése

Hozzávalók:

- Kis méretű cserép (a sírboltnak)
- Nagyobb peremmel rendelkező tányér vagy cserép alátét
- Moha
- Nagyobb kő (a sír elé)
- Kavicsok
- Botok
- Spárga
- Olló
- Elektromos mécse (a sírba)

Elkészítés lépésről lépésre:

- 1. A sír elkészítése:** Helyezzük a kis cserépet elfektetve a cserép alátétbe. A kis cserép lesz majd a sír.
- 2. A kert kialakítása:** Fedjük be mohával a cserépet és az alátét egy részét. Elkészült a kicsi domboldal!
- 3. Az út megformálása:** Helyezzünk apró kavicsokat a cserép elé, mintha egy ösvény vezetne a sírhoz.
- 4. A sír bejárata:** Tegyük egy nagyobb követ a sír mellé, amelyet Jézus feltámadásakor „elgördítettek”.
- 5. A keresztek elkészítése:** Két botot, keresztet formálva, spárgával összekötünk. Készítsünk három keresztet, és szúrjuk őket kicsi Golgotánkra.
- 6. A mécse elhelyezése:** Helyezzük az elektromos mécsest a sír belsejébe, hogy szimbolizálja a feltámadás fényét.

További ötlet:

Ha van időnk, bevonhatjuk a cserépet és környékét földdel, majd fűmagot szórhatunk rá. Naponta permetezzük vízzel, és néhány nap múlva a moha helyett friss fű borítja majd a kertet. Ezzel elkészült a Húsvéti Feltámadási Kert, amely egy szép jelképe lehet a húsvéti ünnepnek.

2024-2025 Tanév magyar miséi és programjai

Szent Henrik Katedrális

Pyhän Henrikin aukio 1 A, Helsinki

2025. május 17.

MAGYAR SZENTMISE

12.45 -14.30

Lelkigyakorlat Varga László püspök atyával

14.30

Elsőáldozók gyónása

15.00

Gyóntatás

16.00

Magyar szentmise

17.00

Szeretetvendégség

Szűz Mária Plébánia

Mäntytie 2, Helsinki

2025. április 26.

Elsőáldozói felkészítés, Bibliaóra és a gyerekeknek kézműveskedés

16.00-18.00

2025. május 16.

Elsőáldozói felkészítés, / ismerkedés a gyerekeknek Varga László püspök atyával

17.30

18.45

Nemzetközi karizmatikus imaest angol és finn nyelven, meghívott vendég Varga László püspök atya

Más helyszín:

2025. május 3.

Keresztény női alkalom - Zsuzsinál

15.00

További információk:

www.mafinka.fi | mafinkary@gmail.com

Támogatnál bennünket?

Számlaszámunk:

FI 6715 4430 0025 1780

Név:

Mafinka ry

